

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio VII. De maleficio deuouendi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

possideant, & vt eorum corpora, ipsi-
met subirent, posset quis dubitare,
quod B. Ildegardis in libris reuelat. sua-
rum scribat de se quadam energume-
na in vera visione vidisse, quod ipsa per-
missione Dei quadam nigredine & fumo dia-
bolica conglobistratis obsessa erat & obum-
brata; qua totam sensualitatem rationalis
anima illius opprimebat, nec ea eleuato in-
tellectu suspirare permittebat: velut vmbra
hominis, aut alterius rei, vel fumus opposita
obregit & perfundit: vnde haec rector sensus
& actus perdebat, & inconuenienter sepius
clamabat ac faciebat. Et me cogitante &
scire volente quomodo Diabolica forma (id
est substantia) hominem intraret, vidi &
responsum habui, quod diabolus in sua for-
ma, vt est, hominem non intraret, sed eum
vmbra & fumo suae nigredinis obumbrat &
obregit, si enim forma illius hominem intra-
re: citius membra illius soluerentur, quam
stipula a vento dispergatur. Quapropter
Deus non permittit, vt hominem in sua for-
ma intraret. Sed supradictis perfundens, ad
insaniam & inconuenientia euertit, & per
eum, quasi per fenestram vociferatur, & me-
bra illius exterius mouet, cum tamen in eis
in forma sua interius non sit, anima interim
quasi sopita & ignorante, quid caro corpo-
ris faciat. Sic illa apud Theodoricum
Abbatem, eius vita l. 3. c. 20. Sed hic lo-
cus ostendit verissimum esse dictum
Theologorum, saepe eos, qui assuevere
multis reuelationibus et veris putare
se habere per reuelationem; q. habue-
re per discursum opinionemq. Indi-
cant hoc multa. Primo quia principio
vere tantum describitur obsessio, non
possessio. Secundo quod inquisitio haec
parum erat necessaria, & satis curio-
sa. Tertio quia suspectum est, quod ait
Deum non permittere vt diabolus se-
cundum suam essentiam, vt solet esse
in suo loco, corpora possideat. comu-

A nis n. Theologorum distinctio hoc dif-
crimen statuit inter *obsessos* & *possessos*,
q. in his sit daemones, vt erat in statuis
idolorum, nonnunquam: & hoc indi-
cant inflationes & multa alia quae in
possessis cernuntur. Quarto quia ratio
nulla est, nec n. forma daemones siue
substantia eius spiritualis ipsi corpori
contraria sic est, vt illud statim de-
struat, etiam si nolit, solo ingressu.
B Quinto, quia non semper anima sopita
est, qm daemones energumenum vel ob-
sidet vel possidet, vt apparet, quia vi-
demus saepe illos omnium recordari
quae egerint. Deniq. sancti & Theolo-
gi omnes sic semper locuti & opinati
fuerunt, vt dicerent daemones corpus
arreptitij intrare, & ab eo exire. Non
quidem id subire, vt informet, vel ra-
quam pars eius q. vocant corpus in-
tegrum; sed tantum vt loco, vel instru-
mento organico versus, vt fuse explicat
Episcopus Abulensis, in 7. Exod. q. 1. 6.
C Rectius itaq. dictum a Casario l. 5. c.
15. daemones non vniri animae substā-
tialiter, nec in ipsa anima, sed applica-
tione tantum, & oppressione per ener-
giam seu operationem animae adesse,
& sic homini vniri, & ei quasi illabi.
D allegat Gennadium, l. de Eccles. dogmat.
c. 82. hoc tenentem: rāmen corpori in-
esse sicut in loco posse, & in cavitati-
bus eius latere. nunquam Gennadius
negauit, & expresse Casarius ex S. S.
confirmat. non enim recte dicitur
E exire, nisi quod intus fuit. Saluator
autē iuber de corpore daemones exi-
re, Matt. 5. vers. 9. Intus ergo fuere. Re-
stat nunc vt quaramus, an malefici pos-
sint & soleant sic alios deuonere, ac daemones
quasi inuicere? Multorum confes-
sionibus constat eos id putare, faten-
tur enim se daemones in brutorum
vel hominum corpora immisisse; &

h. Men-
in suis
daemones
Polydoro
exorcij.
Tyreni
disputa-
daemones
i. i. Cor.
v. 1. 1. 1.
mot. l. 1.
v. 11.
v. 11. 1.
v. 11. 1.
v. 11. 1.

ipſi demones cum exorcifantur id ſoleat prætere, ſe à tali vel tali immiſſos, prætermittam, quæ recentiora ſunt, à Remigio & alijs allata, duo tantum adſcribam ab ijs commemorata, quorum fides reiſei neq̃. Anaſtaſius Nicenus a de Simone Mago: multos (ait) tentantes eum dicere præſtigiatores: cum eos eſſet allocutus, & deinde conuiuij prætextu bonem ſacrificaffer, & eos conuiuij excepiffet, varijs morbis, & demonibus eos ſubiecit.] D. Hieron. b nobis proponit demonem à B. Hilario eiectum, quem magus in virginem immiferat, Perducta (inquit) a parentibus ad monaſterium ſeni traditur, plulante ſtatim & conſistere demone. vim ſuſtinui. Inuitus abductus ſum. Quam bene Memphi ſomnijs homines deludebam! ô cruceſ! ô tormenta, quæ patior! Exire me cogis, & ſubter limen ligatus teneor. Non exeo, niſi me adoleſcens, qui tener, dimiſerit. Tunc ſenex, Grandis, ait, ſortitudo tua, qui licio & lamina ſtrictus teneris. Dic. Cur auſus es ingredi puellam Dei? Vt ſeruarem, inquit, eam virginem. Tu ſeruares, proditor caſſitatis? Cur nõ potius in eum, qui te mittebat, es ingreſſus? Vt quid, reſpondit, intrarem in eum, qui habebat collogam meum, Amoris demonem? &c.] En vt magus immiferat demonem vere: & lic opinor èt multa eorum, quæ narrat Anaſtaſ. à quo Glycas p. 1. fuit eadem mutuatus: & imprimis de quo nunc agimus, Deo permittente, potuiſſe vere à Simone Mago patrari: quare Annalium cſcriptori cruditiſſimo, nequeo aſſentiri, qui mira illa Simonis ab Anaſtaſio prodita, iudicat tantum fuiſſe impoſturas, hominibus per imaginem & viſum oſtenſas, cū nulla veritate conſiſterent. ſunt enim in ijs multa, quæ & poſſe & ſolere contingere, lib. præcedente de *Damoniaca Magia* fatiſ copio-

a in SS. q
23.

b in vita
s Hilario-
nis.

c tom. 1.
anno 63.

A ſe oſtendimus. Anno 1581. in Viuareſiæ oppido Annonaio, fuit malefica nomine *Boyarona*, quæ varij plures cuique, non vno modo demones immiſit, quib. grauiffime diuexati fuere. In his filius & filia illi^o fuerunt, quos nucibus alteri paratis, ſed more puerili abliguritis ab ipſis qui deferebāt, ſingulos tribus demonibus poſſidendos mancipauit. Similia factitabat ſtrix alia dicta, *la Gochoime*: ita vt illiſtum partib. cuncta plena fuerint, per maleficia votiua energumenis. Narrat oculatus teſtis vir doctus & prudens Claudius Charon. l. de *Antichriſto reuelato* Nota 1. fateur hoc fieri ſolitum Bap. Codronch. medicus l. 3. de *morb. malefic. c. 7.* Hæc autem immiſſio malorum ſpirituum, non prouenit à facultate cogendi: quæ nulla magis comp. it, in demones. Nam vel ſpõte demones ex pacto obſeſſum vadunt, ſinguntque ſe obtemperare: vel inferiores demones ad id adiguntur, à demone ſuperiore volente hæc in te malefico gratificari. Vtroque tamen caſu Dei permiſſio requiritur, vt cauſa ſine qua non poſſet hoc fieri: permittere vero Deus id cõſuevit nõ niſi ob graue aliquod obſeſſi peccatum d. nõ raro propter parentum iratorum imprecationes, quarũ tria exempla ſuggerit Ioa. Ceſarius d. Ait Ouid. de *Medæa, Deuoue abſentes.* Et experimento compertum eſt hodie pleraſque ſtriges cum demone pactas vt cuiumq; diras imprecentur, bruto vel homini conſeſtim illi tabe lenta incipiāt tentari, vel alio interitu de medio repente tollantur. Nec irritam hanc vt plurimum earum deuotionem plurimis exemplis docet Remigius
lib. 2. cap. 9. 10. & tribus
ſeqq.

SE-